

[Aksel Møller.]

Hvis man erkender, at situationen kræver et initiativ, hvis man er enig i, at opsparingen på en eller anden måde må forceres frem, og at man må bekæmpe nogle af de hemninger, som tidsudviklingen skaber for opsparingen, ser jeg ikke rettere end, at så må man også ville midlerne og også i nogen grad lade skatteevneprincippet i dets strengthed træde til side. Forholdet er nemlig i virkeligheden det, at vi står overfor valget mellem en opsparing ad frivillighedens vej og en opsparing ad tvangsmæssig vej. Hvis der ikke sker et eller andet mirakel i landets økonomi, vil den højtærede regering formentlig på et eller andet tidspunkt blive nødt til at stille forslag om forøgelse af skatterne eller tvungen opsparing eller noget tilsvarende for at bringe landets økonomiske politik i orden, bringe den i forhold til vor forbrugsevne. Det valg, vi altså har, er, om vi ad frivillighedens vej kan begunstige opsparingen stærkt nok til at undgå at ende i den beslutning, at opsparingen må fremmes ad tvangsmæssig vej. Og bliver det sidste tilfældet, vil den, der evner at spare, og den, der ikke evner at spare, jo være lige hårdt ramt af udviklingen.

Jeg vil til slut fremhæve de tre fordele, jeg mener det er lykkedes det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i særlig grad at få frem i dette forslag. Som den første vil jeg nævne, at det er den ekstraordinære opsparingsanstrengelse, man begunstiger, og ikke en hvilken som helst opsparing. Hvor omfattende den skal være, eller hvor mange former for opsparing der bør komme i betragtning, kan diskuteres, og dette forekommer mig at være en udpræget opgave for udvalget.

Det er dernæst klart, at den måde, hvorpå selve begunstigelsen finder sted, er enkel og ligetil. Den muliggør det først og fremmest for det offentlige, for staten, til enhver tid at vide, hvor store forpligtelser der påhviler den i form af det passiv, som disse skattebeviser eller skattekvitteringer til sammen udgør, og derved er det klart, at dækningsproblemet kan overskues fuldstændig nøjagtigt, før det virkelig bliver aktuelt. Jeg tror ikke, det er forkert af mig at sige, at der blandt forslagsstillerne ikke er nogen som helst uvilje med hensyn til at drøfte dette dækningsproblem, når man kender dets omfang.

Lovforslaget har naturligvis ikke kunnet udarbejdes, uden at der kan påvises mangler, og uden at det vil være let at mobilisere indvendinger, f. eks. af kontrolmæssig art,

men det afgørende for os har været, at der blev fremsat et forslag som forhandlingsgrundlag, byggende på enkle, klare principper — så enkle og så klare, som det nu var muligt ved løsningen af en så indviklet og vanskelig opgave som denne. Et sådant forslag foreligger her, og det glæder mig, at det er blevet modtaget på den måde, som tilfældet er.

Den højtærede finansministers skepsis kunne jo ikke være nogen overraskelse for os, men hans tilsagn om at forhandle i udvalget om sagen og dør bidrage til en virkelig belysning af spørgsmålet må være en opmuntring, og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser om forslaget synes jeg, når jeg vejede hans kritiske indvendinger mod hans positive tilslutning til hovedbestemmelserne, også var af en sådan karakter, at det turde love godt for forslaget skæbne.

Alfred Jensen: For at forebygge enhver misforståelse vil jeg gerne til indledning sige, at mit parti ikke er modstander af personlig opsparing, men tværtimod er tilhænger deraf og anbefaler folk i den udstrækning, de har mulighed derfor, at foretage opsparing. Jeg vil også tro, at de, der har prøvet at spare, såvel som de, der ikke har prøvet det, erkender, hvilken fordel der ligger i opsparingen. Der ligger ikke alene den fordel, at man har en nødskillig, tæreskillig, eller hvilke betegnelser der nu kan komme i betragtning, men også den fordel, at man, hvis det drejer sig om en opsparing af blot nogenlunde betragtelig størrelse, også har den renteindtægt, der er forbundet dermed. Anbringer man pengene i faste værdier, undgår man at få dem forringet ved devaluering, således som det jo er sket i den sidste tid for adskillige, der ikke havde deres spareskillinger anbragt i fast ejendom. Jeg vil tro, at alene disse fordele animerer folk til opsparing, for såvidt de da har nogen mulighed derfor. Jeg vil ikke tro, det er rimeligt at gennemføre en præmiering af opsparing, selvom man tager en bestemt del af opsparingen, som er forbundet med større anstrengelse, idet man skal erindre sig, at de penge, præmieringen koster, skal betales af andre, og jeg går ud fra, at der ikke her vil blive tale om, at de beløb, som skal fremskaffes, tilvejebringes ved nedskæring af statsbudgetterne, og det vil altså sige, at der skal en eller anden form for beskating til.

Nu er det muligt, at de beløb, finansministeren nævnte — 60 og 100 mill. kr. efter sparekassernes forslag —, ikke vil blive